No. 79.

JAVASCHE COURANT.

DONDERDAG den 8sten Julij 1830.

OFFICIEEL GEDEELTE.

EXTRACT *uit het Register der Handelingen en Resolutien van den Gouverneur Generaal in Rade.*

Buitenzorg, *den 3den julij 1830.* (No. 17.)

Gelezen de missive van de Generale Directie der Financien, de dato 11 dezer no. 402, houdende enz.

Is, na deliberatie, goedgevonden en verstaan:

Eerstelijk. Den gezworen landmeter te Batavia *Horst*, bij deze opgedragen, de invordering der achterstallige belasting, aan het middel der verponding in het Hoofdbaljuwschap Batavia en Ommelanden, over den jare 1829, op denzelfden voet en onder dezelfde bepalingen, als waarop hij, bij de resolutie der Regering van den 29sten september 1829 no. 15, met de inning der achterstallige verponding over den jare 1828 en vroeger, is belast geworden, behoudens evenwel, dat de achterstallige belasting, als nu zal moeten worden betaald, voor *twee derde* gedeelten in zilveren, en *een derde* gedeelte in koperen munt, tenzij de belasting *f* 10 of minder bedrage, in welk geval, de storting geheel in kopergeld zal kunnen geschieden.

Ten tweede. Enz.

Extract enz.

Accordeert met voorschreven Register.
De Adjunct Secretaris,
VAN OLPEN.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal in Rade, is de volgende dispositie genomen:

CIVIEL DEPARTEMENT,

Op wachtgeld gesteld.

De kommies bij den assistent resident van Grissee, *H. F. Oosthoek.*

MILITAIR DEPARTEMENT.

Bij besluit van den 12den october jl., no. 119, heeft Zijne Majesteit, den chirurgijn majoor, *F. W. Wiegand*, benoemd voor den Indischen dienst, terwijl H D. bij besluit van den 6den december daaraanvolgenden no. 29, op zijn verzoek, eervol uit den dienst heeft ontslagen den met verlof zich in Nederland bevindenden 2den luitenant van de 19de afdeeling nationale infanterie, *K. P. de Croeser.*

IN-OFFICIEEL GEDEELTE.

EUROPESCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

Het bestuur der vereeniging, die zich in 1821 in Frankrijk gevormd heeft, om voor den jongen Hertog van *Bordeaux* het landgoed Chambord aan te koopen, heeft eindelijk den 7den februarij 1830 de bewijzen van eigendom van dat landgoed op eene plegtige wijze aan den Koning overhandigd. De Aartsbisschop van Parijs heeft bij die gelegenheid, in naam van alle de deelgenooten dezer vereeniging, eene aanspraak gehouden, waarin hij dit geschenk als een bewijs doet voorkomen van de groote opofferingen, waartoe het Fransche volk in staat is, wanneer het de eer der kroon of den roem en welvaart van het koninklijk huis geldt. De Koning, die door alle de leden van zijn geslacht omringd was, heeft op deze aanspraak geantwoord, en, in naam van zijnen kleinzoon, het gedane aanbod, hetwelk hij als een bewijs der wederkeerige liefde tusschen de Franschen en hunnen Vorst beschouwde, op eene verpligtende wijze aangenomen.

Daar men in verscheidene jaren niets meer van dezen geheelen aankoop gehoord had, schijnt het niet ongepast, omtrent de aanleiding daartoe het volgende te herinneren.

Het landgoed Chambord, waarbij 23 boerderijen, alsmede uitgestrekte bosschen en velden behooren, ligt in den omtrek van Blois, en behoorde reeds sedert eeuwen aan het geslacht der *Bourbons. Frans* I liet daarop een prachtig slot bouwen, waarin hij meermalen zijn verblijf hield, en dat eerst onder *Lodewijk* XIV geheel voltooid werd. Onder de Regering van *Lodewijk* XV strekte het slot *Chambard* tot eene verblijfplaats voor deszelfs schoonvader, den Poolschen Koning *Stanislaus Jesczinski.* Later gaf de genoemde Fransche Vorst deze belangrijke bezitting aan den Maarschalk van *Saksen* ten geschenke, die aldaar in 1750 zijn leven eindigde. Gedurende de omwenteling oefende de toenmaals heerschende geest van verwoesting ook hier zijne werking uit; doch onder *Napoleon* werd deze bezitting met den naam van het Vorstendom Wagram begiftigd en aan den Maarschalk *Berthier* ten geschenke gegeven; die uit dien hoofde dan ook den titel van Vorst van Wagram voerde. In 1820 liet de weduwe van *Berthier* het landgoed openbaar te koop aanbieden, en er bestond groote vrees, dat hetzelve in handen van sloopers zoude vervallen, en dat dus een gedenkstuk, waaraan zich zoo vele herinneringen uit de vroegere Fransche geschiedenis hechtten, geheel zoude vernietigd worden. Deze vrees en de geestdrift, welke de geboorte van den Hertog van *Bordeaux* destijds bij velen in Frankrijk verwekte, gaf aanleiding tot het ontwerp, om eene inschrijving te openen, en door de deelnemers daarin het landgoed voor dien Hertog aan te koopen. Ofschoon dit ontwerp wegens de heerschende partijschappen vrij wat tegenstand vond, boden zich echter uit verschillende standen nog al inschrijvers aan, en werd het landgoed voor 1,542,000 franken aangekocht. Op den doopdag van den Hertog van *Bordeaux*, en dus op den 1sten Mei 1821, is van dezen aankoop voor het eerst aan den Koning berigt gegeven, en uit de overgifte der bescheiden van eigendom schijnt men te mogen opmaken, dat de koopsom thans uit het bedrag der inschrijvingen geheel is afbetaald.

—Toen de Heer *de Villèle* aan het hoofd van het Fransche Ministerie stond, behoorde het tot de staatkunde der toen aldaar bovendrijvende partij, om op alle klagten over den toenemenden invloed der *Jesuiten* eenvoudig te antwoorden, dat de leden dezer orde nergens anders, dan in de opgewonden verbeelding van sommige lieden bestonden, die de Regering wel zouden willen dwingen, om tegen hersenschimmen te velde te trekken. Later heeft men ook in andere landen dezelfde kunstgreep gebruikt, en aan lieden, die weinig van de geschiedenis weten — waartoe kennelijk zelfs vele dagbladschrijvers behooren — trachten te beduiden, dat die *Jesuiten* orde eene verouderde instelling was, waarvan men in dezen verlichten tijd niets meer te vreezen had.

Men spotte met diegenen, die overal *Jesuiten* roken, zonder te begrijpen dat men zich zelven in dezen tot werktuig van die eerwaardige vaders liet gebruiken, die om hunne waarheidsliefde nooit beroemd geweest zijn, en er thans zelve belang in stelden, dat hun geheele aanwezen en invloed ontkend en in een belagchelijk daglicht geplaatst wierd.

Intusschen is er van tijd tot tijd nog al iets gebeurd, waaruit een ieder die opmerkt heeft kunnen besluiten, dat er in de daad nog zulk een geheime invloed werkzaam was, zonder welken men zich zekere verschijnselen moeijelijk zoude kunnen verklaren.

En dezer dagen leest men in de Duitsche dagbladen, dat de Russische Gezantschappen in de verschillende Europesche Staten van hun Hof den stelligen last hebben ontvangen om geene passen aan katholijke Priesters, die naar Rusland willen vertrekken, meer af te geven, ten zij dezen bij hun verzoek de schriftelijke verklaring overleggen, dat zij niet tot het genootschap der *Jesuiten* of tot eene dergelijke geestelijke vereeniging behooren. Men voegt er bij, dat de woelingen van eenen *Jesuit*, die zich eenigen tijd te Petersburg had opgehouden, en dien men genoodzaakt is geweest, uit Rusland te verbannen, tot dezen maatregel hebben aanleiding gegeven.

(*Nederl. Staats-Courant* 24 *feb. jl.*)

ENGELAND.

Bij de nadere beraadslaging in het Lagerhuis over het antwoord op 's Konings aanspraak heeft Lord *Palmerston* beweerd, dat de Engelsche Regering ten aanzien der Buitenlandsche staatkunde een [illegible] volgde, hetwelk met de eer en de ware belangen van het Rijk strijdig was. De Turksche oorlog was, volgens hem, ten gevolge van het weifelend gedrag der Britsche Ministers, op eene wijze geeindigd, die hun geenszins aangenaam konde zijn. Zij hadden of Turkije openlijk moeten ondersteunen — eene handelwijze, die om andere redenen niet in aanmerking kwam, — of wel den oorlog moeten voorkomen, door den Sultan tot het toegeven aan billijke eischen te dwingen, en door hem onder het oog te brengen, dat de oorlog niet anders, dan met zijne vernedering zoude kunnen eindigen.

Ten aanzien van Griekenland gaf de spreker eenige twijfelingen te kennen, of het verdrag van Londen wel in dien ruimen en milden geest zoude worden uitgevoerd, waarin het oorspronkelijk was opgesteld. Het was in den tegenwoordigen vernederden toestand van Turkije voor dat Rijk zelf van weinig belang, of het eene of andere eiland, of de eene of andere strook gronds daarvan afgenomen en bij Griekenland wierd gevoegd; maar voor geheel Europa was het van het uiterste gewigt, dat de nieuw Staat zoodanige grenzen

bekwam, dat deszelfs onafhankelijkheid wezenlijk bevestigd, en de vrees voor gedurige invallen der Turken uit Kandia en uit andere eilanden, die men hun scheen te willen laten, weggenomen wierd. Lord *Palmerston* beweerde verder, dat in 's Konings aanspraak de wensch doorstraalde, om Don *Miguel* toch zoo spoedig mogelijk als Koning van Portugal te erkennen, en dat echter deze erkenning een vlek op de eer van Engeland zoude werpen." Indien het oppergezag van dien Vorst, »zeide hij," door niemand betwist wierd; indien hij vreedzaam den schepter zwaaide over een volk, waarbij geene verdeeldheid bestond; indien hij het zwaard, waarmede hij thans zijn onderdanen bedreigde, in de schede gestoken en de deuren dier kerkerholen geopend had, waarin thans nog duizende slagtoffers der dwingelandij zuchten, dan maar ook dan alleen, zoude het misschien onvermijdelijk zijn, om Don *Miguel* als Koning te erkennen. Thans echter, nu er op het eiland Terceira, hetwelk tot het eigenlijke Portugal behoort, eene Regering bestaat, die tegen die van Don *Miguel* gekant is, en op naam van Donna *Maria* handelt, welker regten op den Portugeschen troon door Groot-Britannie ten volle erkend zijn, is het ten minste ongerijmd, te beweren, dat Don *Miguel* een onbetwist oppergezag uitoefent." — Als een laatste bewijs van de weinig eervolle wijze, waarop de Engelsche Ministers de buitenlandsche zaken van het Rijk bestuurden, haalde Lord *Palmerston* nog aan, dat zij in der tijd de Mexikanen belet hadden, om eene onderneming tegen Kuba te doen, en echter onverschillig hadden aangezien, dat de Spanjaarden, van dat eiland uit, eene poging deden, om hunne Amerikaansche bezittingen te herwinnen. Zulk een gedrag vond hij strijdig met dat stelsel van onzijdigheid en afkeer van alle tusschenkomst in de verschillen tusschen vreemde Staten, het welk men sedert eenigen tijd als het toppunt van staatkunde voorstelde.

De Minister *Peel* antwoordde op dezen aanval, dat de beginselen, welke Lord *Palmerston* omtrent de buitenlandsche staatkunde scheen te belijden, niet ten uitvoer zouden kunnen worden gebragt, zonder Engeland dadelijk in eenen oorlog te wikkelen en geheel Europa binnen zes maanden in vuur en vlam te zetten. Engelands staatkunde was, om bovenal den vrede te bewaren, en de Ministers kenden geenen hoogeren wensch, dan om de geheele wereld in de zegeningen van eenen algemeenen vrede te doen deelen. De noodzakelijkheid van het bestaan en van de onschendbaarheid van Turkije was door groote Staatslieden, zoo als *Pitt* en *Fox*, erkend geworden; Engeland had, voor het uitbarsten van den oorlog, den Sultan aangeraden, om, door het vervullen van vroegere verdragen met Rusland, alle billijke gronden tot ontevredenheid weg te nemen, en naderhand den Engelschen Gezant uit Konstantinopel terug geroepen, omdat de Divan naar zijne raadgevingen niet verkoos te luisteren. Na het einde van den eersten veldtogt, die aan de Turken zekeren overmoed had ingeboezemd, waren deze raadgevingen vruchteloos herhaald geworden, en Engelands tusschenkomst in de bestaande verschillen had zich dus niet verder kunnen uitstrekken, ten zij men tot het uiterste middel gekomen was, om zelfs den oorlog te verklaren. De staatsstukken, die eerlang omtrent Griekenland ter tafel zouden worden gebragt, zouden doen zien, met welk eene naauwgezetheid de vroegere daaromtrent vastgestelde verdragen uitgevoerd wierden, en hoe zeer de Britsche Regering ten voordeele van Griekenland gestemd was. Ten aanzien van Portugal gaf de heer *Peel* voornamelijk te kennen, dat Engeland met de persoonlijke geaardheid van Don *Miguel* niets te doen had; dat Terceira een onbeduidend en afgelegen eiland was; dat de Portugesche Regtsgeleerden in twijfel hadden getrokken, of Keizer *Pedro* wel het regt bezeten had, om de Portugesche kroon aan zijne dochter te schenken, en dat de regten van Don *Miguel* op de uitspraak van het oud en eerwaardig ligchaam der standen berustten.

Ten slotte erkende hij zijdelings, dat Engeland in deszelfs betrekkingen met Mexiko en Kuba, door redenen van het hoogste gewigt, die aan het huis niet onbekend konden zijn [de vrees voor het verlies van Jamaika] gedwongen was geworden, om van het stelsel van stipte onzijdigheid eenigermate af te wijken.

In de zitting van het Lagerhuis van den 8sten februarij, heeft de heer *Lamb* eenen soortgelijken, doch nog veel heviger aanval tegen het Ministerie gedaan, en zich beklaagd, dat de vrees voor oorlog tegenwoordig het eenige punt scheen te zijn, waarom de Engelsche staatkunde draaide. De heer *Peel* heeft de overdrevenheid van deze beschuldiging trachten aan te toonen, en Groot-Britannie voorgesteld, als een Rijk, dat den vrede beminde, doch geenen regtvaardigen en onvermijdelijken oorlog behoefde te duchten.

GRIEKENLAND.

In berigten uit Egina van 8 januarij, door Fransche dagbladen medegedeeld, wordt gemeld, dat, sedert de Bewindhebber door de van den Heer *Eynard* gezondene gelden in staat gesteld was, om de achterstallige soldij der krijgsbenden te betalen, de rust overal volkomen hersteld was. Overigens schijnen de jongste onlusten zich slechts tot het leger bepaald te hebben; »het gedrag van het volk" — zegt het berigt — is verwonderlijk geweest. Overal heeft hetzelve zich rustig en gehoorzaam aan de Regering betoond, en zich niet laten verleiden door vreemde zendelingen, die van de oogenblikkelijke verlegenheid, waarin de Regering zich bevond, gebruik wilde maken, om burgertwisten onder de Grieken te stoken, ten einde het te doen voorkomen als of dit volk nog niet rijp was voor de onafhankelijkheid."

Met deelneming had men hier en daar gelezen, dat de Regeringen van Frankrijk en Rusland voornemens waren, om op nieuw eenen aanmerkelijken onderstand aan den Bewindhebber te zenden, waardoor deze in staat zoude zijn, om de zaken gaande te houden, tot dat het lot van Griekenland door de Mogendheden op eenen vasten voet zoude geregeld zijn. De *Gazette de France*, die dit berigt mede overneemt, voegt er in eene aanteekening de verzekering bij, dat de bedoelde sommen, bestaande uit 600,000 franken, van den Koning van Frankrijk, uit even zoo veel van den Keizer van Rusland, en uit eene nieuwe bijdrage van 200,000 franken van den Heer *Eynard*, tusschen den 20sten en den 26sten januarij van Toulon werkelijk aan den Bewindhebber zijn afgezonden.

De Raad van Griekenland had in het laatst van november eenen brief aan den Heer *Eynard* gezonden, om hem te danken voor de menigvuldige diensten, die hij reeds aan Griekenland bewezen had, en bepaaldelijk voor de overzending eener som van 700,000 franken uit zijne eigene middelen. In dien brief leest men onder anderen het volgende:

»Van het eerste begin onzer worsteling af, hebt gij bij voortduring groote opofferingen ten behoeve onzer heilige zaak gedaan. Reeds voor lang hebt gij de achting van alle menschenvrienden en de dankbaarheid der Grieken verworven, maar uwe laatste weldaad, die in de moeijelijke omstandigheden, waarin het vaderland zich thans bevindt, onschatbaar is, heeft uwen naam onuitwischbaar in onze harten gegrift; en zal uwe gedachtenis nog bij het nageslacht in zegening doen blijven.

»Terwijl Griekenland U de teruggave der som, waarborgt, welke gij zoo edelmoedig aan hetzelve hebt voorgeschoten, doet het U, voor het tegenwoordige, door onzen mond zijne dankbaarheid betuigen. Zoodra de edelmoedigheid der verbondene Mogendheden de wedergeboorte van ons vaderland zal voltooid hebben, zal het op dien van ouds vermaarden grond gedenkteekenen oprigten, die getuigen zullen van de hooge erkentelijkheid der Grieken jegens hunne grootmoedige weldoeners."

MENGELINGEN.

Binnen kort hebben de Parijsche dagbladen wederom van verscheiden gevallen melding gemaakt, waarin beschuldigden, wier misdaad klaarblijkelijk bewezen en zelfs erkend was, desniettegenstaande door de Gezworenen waren vrijgesproken geworden, denkelijk omdat, in het oordeel van dezen, de bij de wet bepaalde straf, met de zwaarte van het misdrijf in geene evenredigheid stond. Het belangrijkste dier gevallen was het volgende. Een jong Engelschman, die met zijne vrouw en een kind naar Parijs gekomen was, zoo hij zeide om daar een bestaan te zoeken, en wiens geheele vermogen in 5 of 600 franken bestond, had verscheiden malen een speelhuis bezocht, ten einde te beproeven of het geluk hem niet op die wijze zoude begunstigen; doch met een zeer ongelukkigen uitslag. Den 12den november jl. weder in dat huis zijnde en zijn laatste geld verspeeld hebbende; maakte hij zich meester van een pakje met bankbriefjes ter waarde van 20000 franken, dat voor een der spelers op de tafel lag, stiet een der vensters open, en sprong door hetzelve op de straat, om met zijnen buit te vlugten, welken hij evenwel onder het springen weder verloor. Door verscheiden personen op de hielen gevolgd wordende, trachtte hij zich achter een rijtuig te verbergen, doch werd hier ontdekt, in hechtenis genomen, en aan het geregt overgeleverd. Toen deze beschuldigde voor het Hof van Assises te regt stond, erkende hij volmondig, dat hij den diefstal gepleegd had, doch verdedigde zich met te zeggen, dat de wanhoop over het geleden verlies hem zoodanig verbijsterd had, dat hij zich geheel werktuigelijk en zonder eenig besef zijner handeling van de bankbriefjes had meester gemaakt en gevlugt was; en zijn verdediger wist, door eene schildering van den hulpeloozen toestand van dezen vreemdeling en deszelfs huisgezin, en door eene uitweiding over het schandelijke en hoogstnadeelige bestaan der speelhuizen, zoo wel op het gemoed der gezworenen te werken, dat dezelve, hoezeer wegens de schuld van den aangeklaagde geen redelijke twijfel kon bestaan, hem echter onschuldig verklaarden.

Deze uitspraak, en eenige dergelijke, welke kort daarop gevolgd zijn, hebben tusschen de voor- en tegenstanders van de regtspleging door gezworenen den strijd weder verlevendigd, en werden door eerstgenoemden als voldingende bewijzen ingeroepen voor de nuttigheid dier regtspleging, welke een middel opleverde, om wetten, die door ieder een als bovenmatig streng beschouwd worden, buiten werking te stellen of te verzachten; terwijl de tegenstanders van de instelling der gezworenen, daarin nieuwe bewijzen van de nadeelen dier regtspleging zagen, vermits op die wijze de gezworenen de regtbanken overbodig maakten, de toediening van het regt verlamden, en zich zelve tot wetgevers opwierpen.

Met het laatste gevoelen heeft zich ook onlangs het Hof van Assises te Parijs vereenigd, en eenen Advokaat, — die bij de verdediging van een beschuldigde, betoogde, dat de bevoegdheid der gezworenen geheel onbeperkt was, en dat zij, eene wetsbepaling voor onregtvaardig houdende, dezelve vrijelijk mogten ontduiken, door den beschuldigde geheel vrij te spreken — verboden om zijn betoog voort te zetten, als zijnde hetzelve strijdig met den eerbied, dien men aan de wetten moet toedragen.

Bij hetzelfde Hof is dezer dagen eene omstandigheid voorgekomen, welke aan de tegenstanders van de regtspleging door gezworenen, een nieuw en sterk wapen schijnt aan de hand te

geven. Zekere heer *Quiclet*, die op de lijst der personen stond, uit welke de gezworenen in de verschillende zaken, bij het lot moesten gekozen worden, had steeds bij de opening der zittingen van het Hof, aan den Prokureur-Generaal eenen brief geschreven met kennisgeving, dat zijn geweten hem niet toeliet om als gezworene te zitten in eene zaak waarin welligt volgens de wetten de straf des doods of van het brandmerk zoude moeten uitgesproken worden, vermits hij die straffen als onregtvaardig en onmenschelijk afkeurde. Toen nu, bij de benoeming van de gezworenen voor eene zaak, de naam van den heer *Quiclet* uit de bus getrokken werd, gaf het openbaar ministerie van de bedoelde verklaring van dien heer kennis, en wraakte denzelven, met bijvoeging, dat er in dit geval geene redenen scheenen te bestaan, om den heer *Quiclet* te vervolgen, als iemand, die zich aan de werkzaamheden der gezworenen onttrok of weigerde dien pligt te vervullen.

Dit heeft wederom tot veel geschrijf aanleiding gegeven. Van den eenen kant werd beweerd, dat hieruit op nieuw de ondoelmatigheid van de instelling der gezworenen bleek, daar een ieder zich ongestraft aan dien lastpost zoude kunnen onttrekken door slechts het voorbeeld van den heer *Quiclet* te volgen, hetwelk voorzeker door velen zoude gedaan worden.

De verdedigers van de onbeperkte magt der gezworenen laakten het gedrag van den heer *Quiclet*, die volgens hen, niet had behoeven te weigeren, om over sommige zaken te zitten, daar hij immers het regt had, om eenen beschuldigde, die met eene, naar zijn inzien, onregtvaardige straf bedreigd wierd, geheel vrij te spreken, en zoo doende de inspraak van zijn geweten te volgen.

Anderen eindelijk, die de instelling der gezworenen slechts uit een bespiegelend oogpunt beschouwen, hebben met genoegen gezien, dat de heer *Quiclet* niet deelde in het gevoelen van diegenen, die beweren, dat de gezworenen door hunne uitspraak de wet mogen ontduiken; maar laken het aan den anderen kant zeer, dat dezelve zich door bedenkingen over de regtvaardigheid of onregtvaardigheid der wetsbepalingen heeft laten terug houden, om onder de gezworenen zitting te nemen. » Als mensch en burger, " zeggen zij, » staat het een ieder vrij, om over de wetten zijn bijzonder gevoelen te hebben; doch een gezworene behoort, wanneer hij geroepen wordt om over de schuld of onschuld van een aangeklaagde te oordeelen, niet om de wet te denken; hij mag niet berekenen, welke gevolgen zijne uitspraak zal hebben, maar moet alleen op de omstandigheden letten, welke hem voorgedragen worden, en daaruit opmaken, of de aangeklaagde de misdaad, welke hem ten laste wordt gelegd, al dan niet bedreven hebbe."

Men moet erkennen, dat door deze redenering het bewijs niet ontzenuwd wordt, hetwelk de bestrijders der gezworenen uit de aangehaalde omstandigheid ontleenen. Dat men het eenen regterlijken beambte, die vooruit den geheelen omvang van zijnen post overziet, en al de verpligtingen kent, welke hij bij het aanvaarden daarvan op zich laadt, ten pligt stelle om bij zijne vonnissen alle andere bedenkingen ter zijde te stellen, en slechts op de onpartijdige bediening des regts te letten—laat zich hooren; daar hij, indien zijn geweten hem daartegen bezwaren doet gevoelen, van zijne bediening afstand kan doen. Maar kan men ook van een bijzonder persoon, die gedwongen wordt om zich aan de lastpost van gezworene te onderwerpen, vergen, dat hij niet zal overwegen, welke gevolgen zijne uitspraak moet hebben, voor dengeen wiens geheele lot daarvan afhangt; dat hij, die niet bij uitsluiting geroepen is om de wet ten te handhaven, niet gehoor zoude geven aan de gevoelens van menschelijkheid en medelijden, welke hem bij alle zijne overige daden ten rigtsnoer strekken? En zoo men al dit beginsel meent te moeten aannemen, waar is dan het middel om hetzelve door de gezworenen te doen naleven?

Dergelijke bedenkingen, waaruit blijkt, dat de zaak van de regtspleging door gezworenen nog gansch niet voldongen is, schijnen de handelwijze van hen, die deze instelling niet over haast willen invoeren, overvloedig te wettigen.

(*Ned. Staats Courant 18 febr. jl.*)

SCHEEPSBERIGTEN.

STRAAT-SUNDA.

Doorgezeild.

Juli 2—Fransch schip *Camilla*, P. Podesta, van Havre de Grace den 1sten april, naar Manilla, passagiers: de heeren E. Tastes, W. Hajlett en de Pastoors Viaba en Veulle.

Juli 4—Amerik. schip *Palladium*, Geo. Cloutman, van Sumatra, naar Batavia.

Juli 5—schip *Nederlandsche Nijverheid*, H. J. Bonn, van Rotterdam den 30sten maart, naar Batavia, passagiers: de heeren Mullie en Diemont.

BATAVIA.

Aangekomen.

Juli 5—Eng. bark *Newton*, R. Rising, van Londen den 10den februarij. Portugeesch schip *Admiraal Buijskes*, V. T. Baptista, van Samarang den 1sten juli, passagiers: luitenant kolonel J. P. Azeufido en de heer C. Bechade.

Vertrokken.

Juli 6—schip *Henrietta Clasina*, L. F. Heijde, naar Amsterdam, passagiers: kapitein L. H. W. van Aijlva Rengers, de heer H. S. van Son en familie, mevrouw A. H. de Quartel, weduwe C. J. de Pecker, mevrouw M. C. de Vries, weduwe J. Sneijders en kind, de jongeheer J. Scheltema, de jonge juffrouwen C. Cleerens en H. A. C. du Petron.—dito *Antigone*, S. de Best, naar Samarang, passagier: kapitein Mooije.

Juli 7—galjas *Kim Hokhim*, The Tiko, naar Soerabaija.—Eng. bark *John Biggar*, S. McBeath, naar Sinkapoer.—dito *Abgarus*, J. G. Duncan, naar het eiland Onrust.

Schepen liggende ter reede.

Zr. Ms. fregat *Rupel*; korvet *Anna Paulowna*; schoener *De Brak*; schepen Oemar Osman, Maria, Pekalongang, Jadul Barie, Fathoor Rachman, Marquis of Hasting; stoom-boot Van der Capellen; brikken Passekan, Johanna Frederika, Carolina, Kalie Maas, Clementina, Tagal, Goanlie, Jinhien, Margarettha Engeltina; schoeners Laju, Flora, Molucco; bark Nederlander.—Eng. bark Newton.—Fransch schip Le Rubis.—Portugeesch schip Admiraal Buijskes.—Chinesche jonken Hongkiat, Hoantjie, Hansoeij.

ADVERTENTIEN.

Op dingsdag den 13den julij 1830, 's voormiddags ten 10 ure zal overeenkomstig het reglement op het houden van uitbestedingen (staatsblad 1829 no. 67), ten kantore van den ondergeteekende gehouden worden eene uitbesteding voor de leverancie van specerij vaten en zulks op de volgende voorwaarden:

Art. 1. De leverancie zal bestaan uit;
900 halve leggers, en
200 aamen.

art. 2. De vaten moeten zijn van goed uitgedroogd nieuw jatiehout, met nieuwe ijzeren hoepels, en als naar gewoonte behoorlijk geschroofd, genummerd en ieder vat afzonderlijk in bundels gebonden.

art. 3. De aflevering zal uiterlijk moeten geschieden in de maand december aanstaande in 's lands graan- en ijzer magazijn.

art. 4. De materialen hiervoor benoodigd moeten door den aannemer geleverd worden.

art. 5. De aannemer kan in voorschot ontvangen eene som van *f* 3,000 met half in zilveren munt; zullende de betaling ook in die evenredigheid plaats hebben.

art. 6. De definitive aannemer zal aan den minsten inschrijver uitkeeren eene premie van een half percent berekend op het bedrage der aanneming.

Gadinghebbenden worden verzocht om voor deze leverancie inschrijvingen intedienen en bij de uitbesteding tegenwoordig te zijn.

De Directeur van 's lands Producten en Civiele Magazijnen,
Batavia,
den 7den julij 1830. J. C. REIJNST.

—Narigten verlangd wordende omtrent den persoon en de nalatenschap van zekeren *van der Beek*, welke bekend moet geweest zijn onder de verschillende namen van *Govertse van der Beek*, *Govert van der Beek Willemsz* en *Govert Willemsz van der Beek*, geboren te Berkel in Zuid-Holland den 17den december 1738 en welke tusschen de jaren 1760 tot 1765 als matroos van Rotterdam naar Batavia moet zijn vertrokken, zoo noodigt de ondergeteekende Hoofd-baljuw van Batavia degenen die omtrent dezen persoon of zijn nalatenschap eenige inlichtingen kunnen geven, bij dezen uit, om die aan hem Hoofd-baljuw medetedeelen.

Batavia, *De Hoofd-baljuw voornoemd,*
den 3den julij 1830. VAN DER VINNE.

—De Hoofdbaljuw van Batavia in ervaring gekomen zijnde, dat er eene meer dan gewone sterfte onder de paarden heerscht, en dat onderscheidene ingezetenen dezer hoofdplaats, in stede van de lijken dier paarden met de vuilnis-praauwen of karren te doen wegbrengen, of die op hunne erven te doen begraven, dezelve aan den kant der rivieren of nabij hunne erven hebben geworpen, brengt bij deze ter kennis van de belanghebbenden, dat aangezien dit niet alleen strijdig met de plaatselijke bepalingen hieromtrent, maar ook hoogst nadeelig voor de gezondheid der inwoners is, ten strengste zal worden de hand gehouden aan de opvolging zijner bekendmaking van den 26sten maart 1829, destijds in de Javasche courant geplaatst, en dat degenen, die zich niet blootgesteld willen zien de daarbij vermelde boeten en straffen te incurreren, verpligt zullen wezen die doode paarden, op hunne eigene erven, ter behoorlijke diepte, te begraven, of met de 's morgens ten 7 ure varende vuilnis-praauwen of karren mede te geven.

Batavia, *De Hoofdbaljuw voornd.*
den 5den julij 1830. VAN DER VINNE.

—Na aanleiding van art. 11 en 12 van het op den 28sten augustus 1818 gearresteerd havenreglement, worden bij dezen opgeroepen allen die genen, welke eenig regt of aanspraak mogten vermeenen te hebben, van een op den 25sten dezer ter reede van Soerabaja opgevischt en op 's lands werf voor een ieder zigtbaar liggende ijzer anker zonder stok, wegende 2700 pond, zonder andere merk als dat van gedacht gewigt.

Zullende anders daarmede gehandeld worden, agtervolgens gemelde artikelen.

Soerabaja, *De waarnd. Resident voornd.*
den 28sten junij 1830. A. M. DE SALIS.

—De derde jaarmarkt, zal gehouden worden te Pekalongang, op de gewone plaats, gedurende een week, aanvangende den 16den julij aanstaanden; slechts de eerste drie dagen zal vee- en paarden, doch eene volle week goederen-markt, gehouden worden.

De Resident.
Bij afwezigheid.
De Secretaris,
Pekalongang, *den 30sten junij 1830.* J. E. DE STURLER.

—De Hoofd-Ingenieur van den Waterstaat en Lands Gebouwen, zal op deswegens bekomen autorisatie van den Directeur van 's Lands Producten en Civiele Magazijnen, en onder nadere approbatie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal over Nederlandsch Indië, op woensdag den 14den julij 1830, des morgens te 10 ure, op de Gouvernements Bazaar te Molenvliet, in het openbaar aan de minstęischenden uitbesteden:

a. Het [illegible] van eenige reparatien aan de brug, over de groote rivier te Parapatan, en

b. Het herstellen van vijf bruggen, in en om de stad.

Bestek en conditien liggen van heden af, ter vissie van gegadigden, ten kantore van den ondergeteekende, op Molenvliet.

Batavia, *De Hoofd-Ingenieur voornd.*
den 6den julij 1830. J. TROMP.

VERKOOP VAN GOEDEREN.

—*Pro Deo.*

De geannonceerde executie der vastigheden, toebehoorende aan den alhier woonachtigen Maleijer, *Intje Achmat Ternaten*, te vinden in de Javasche Couranten van den 22, 25 en 27sten meij 1830, no 60, 61 en 62, geen plaatst gehad hebbende, zal als nu plaats vinden op vrijdag den 23sten julij 1830, des morgens te negen ure, in het bijwezen van eene kommissie uit den landraad te Soerabaja, en den eersten gezworen exploiteur bij denzelven, krachtens vonnis van den landraad voornoemd, in dato 25 maart 1830 geslagen, en de daarop verleende fiat executie, in dato 7 mei daaraanvolgenden.

De eerste gezw. expl. bij den landraad voornd,
D. SWART.

Soerabaija, *den 26sten junij 1830.*

—*De Nijs, Brown en Co.,* hebben met het schip JOHN BIGGAR, van Londen ont[illegible] sausen, mostard, parfumerijen, borstelwerk, enz.

—Verkoop op regterlijk gezag. Op vrijdag den 9den julij jl., zullen op het landgoed Lenkong-west, en op het land Bazar Baroe, publiek worden verkocht, de nu in de Courant van den 29sten junij jl. en 1 julij 1830 no. 75, bij vonnis geannonceerde goederen voor van wege den chinees *Lim Tingking*, en de chinesche vrouw *Kwee Sanio*, ten behoeve van de heeren *C. Stutz* en *G. Hager*, *q. q.*

De deurw. en gezw. exp. bij den landraad te Tangerang,
P. F. VERMEER.

—In den loop dezer maand zal ten overstaan eener kommissie door den deurwaarder bij den landraad publiek bij executie worden verkocht, de natenoemene vastigheden voor rekening van *Lim Tektien*, en ten behoeve van *J. C. Meyer* qq.

Zekere twee stukken wei en zaailanden genaamd Cramat en Tanjong Boerong, en een gedeelte van Rauwa Kidang, bebouwd met zuikermolens, kongsie, pakhuizen, en andere daarop behoorende gebouwen, gelegen noordwestwaarts buiten Batavia, of in het westerveld het 4de deel van het blok R, sub no. , verponding no. 7089.

Indien er iemand zijn mogt die vermeent actie of pretentie te hebben op bovengemelde vastigheden, die kome en make het mij bekend.

Batavia, *De deurwaarder voornoemd,*
den 1sten julij 1830. P. W. JACOBS.

—Versche boter, à *f* 2 het pond, te bekomen bij
F. G. CANTERVISSCHER, *op Weltevrede.*

STERFGEVALLEN.

Heden overleed *Liberta de Booijs*, weduwe wijlen *J. van Weert.* Die welke iets te vorderen heeft, dan wel verschuldigd is; gelieve daarvan opgave of betaling te doen binnen een maand, aan den

Batavia, *Testamentairen executeur,*
den 3den julij 1830. HARCKE.

—Heden overleed tot mijne bittere droefheid, mijn dierbare echtgenoot *G. J. Andre*, in leven deurwaarder bij het Hoog Geregtshof alhier.

Batavia, M. DE BRUIN,
den 4den julij 1830. weduwe *Andre.*

—Op heden overleed, na een achtjarig lijden, in den ouderdom van 68 jaren, onze vader en behuwd vader de heer *Jacob Paulus Barends*, vroeger ontvanger generaal alhier, onder het voormalig Hollandsch Bestuur.

Namens de gezamenlijke kinderen,
Batavia, B. J. BARENDS,
den 7den julij 1830. A. K. BLASIUS.

NAGELATEN BOEDELS.

Alle degenen die iets te pretenderen hebben, dan wel verschuldigd zijn aan den boedel van wijlen den gepensioneerden 2den luitenant *G. E. Hartman*, gelieven daarvan opgave of betaling te doen, binnen den tijd van zes weken gerekend van heden, verzoekende diegenen, voor welke de overledene zich als borg mogt hebben geinterponeerd, zich van andere borgen te voorzien.

Batavia, *De testamentaire executeur,*
den 6den julij 1830. DOMBURG.

—Alle degenen, die iets te vorderen hebben van, dan wel verschuldigd zijn aan den boedel van wijlen den heer *Jacob Paulus Barends*, in leven oud ontvanger generaal alhier, worden verzocht daarvan opgave of betaling te doen, binnen den tijd van eene maand, aan den ondergeteekenden medeëxecuteur testamentair; zijnde onder deze verlangde opgaven mede begrepen alle nog voortloopende borgtogten, welke de overledene in der tijd mogt gepasseerd hebben, en die mede vereevening zullen dienen te erlangen.

Batavia, *den 7den julij 1830.* J. SCHILL.

—De weeskamer te Batavia, verzoekt elk en een iegelijk die iets te vorderen heeft van, dan wel verschuldigd is aan den boedel van wijlen *A. Knoppers*, in leven gewezene ambtenaar op Ceram, in de residentie Bantam, daarvan aan haar aangifte of betaling te doen, binnen den tijd [illegible]

Namens de weeskamer.
De Secretaris,
Bij absentie.
Batavia, *De eerste kommies,*
den 6den julij 1830. N. DINGER.

—Alle degenen, die iets te vorderen hebben, dan wel verschuldigd zijn aan den boedel van wijlen *G. J. Andre*, gelieven daarvan, binnen zes weken, opgave dan wel betaling te doen aan den ondergeteekende.

Batavia, *De geassumeerde executeur*
den 5den julij 1830. F. RIJNHART.

VERTREKKENDE PERSONEN.

Van der Sande, verlaat Java.

VERSCHILLENDE BEKENDMAKINGEN.

De likwidatie der firma van *Scherius* en *Kemp*, aan den ondergeteekende opgedragen zijnde, zoo noodigt hij alle degenen die nog eenige uitstaande zaken met deze firma hebben [illegible] uit, daar hij zich verpligt rekent alle hier in nalatigen in regten te vervolgen.

J. B. SCHERIUS.

—Jaarlijksche vergadering van deelhebberen in de Javasche Assurantie Maatschappij, in het lokaal der Beurs, op woensdag den 14den dezer, om 10 ure des morgens.

Namens de directie.
Batavia, *De Secretaris en Thesaurier,*
den 6den julij 1830. THOMPSON, ROBERTS en Co.

TE BATAVIA, TER LANDS DRUKKERIJ.